

bcn
classics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

06
03
25

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Evgeni Kissin

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Evgeni Kissin, piano

6 de març de 2025 a les 20 h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 102 minuts amb mitja part inclosa

bcn
clàssics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Partita núm. 2 en Do menor, BWV 826 23'

Frédéric Chopin (1810-1849)

Nocturn núm. 1 en Do sostingut menor, op. 27 5'

Nocturn núm. 2 en La bemoll major, op. 32 5'

Scherzo núm. 4 en Mi major, op. 54 12'

Pausa 15 minuts

Dmitri Xostakóvitx (1906-1975)

Sonata núm. 2 en Si menor, op. 61 25'

Preludi i fuga núm. 15 en Re bemoll major, op. 87 5'

Preludi i fuga núm. 24 en Re menor, op. 87 12'

Evgeni Kissin

Piano

Nascut a Moscou el 1971, va començar a tocar el piano d'oïda als dos anys. Va estudiar a l'Escola de Música Gnessin amb Anna Kantor, la seva única professora. Als deu anys va fer el primer recital i un any després va debutar a Moscou. El 1984 va obtenir un reconeixement internacional en interpretar els dos concerts per a piano i orquestra de Chopin amb l'Orquestra Filharmònica de Moscou dirigida per Kitaenko, concerts enregistrats en directe per Melodia. Durant els dos anys següents, Melodia va llançar cinc discos més dels seus enregistraments en directe.

El 1985 es va presentar fora de Rússia i el 1986 va fer la seva primera gira pel Japó. El 1987 va debutar a l'Europa occidental al Festival de Berlín. El 1988 va fer una gira per Europa amb els Virtuoses de Moscou, dirigits per Spivakov, i va debutar a Londres amb l'Orquestra Simfònica de Londres dirigida per Gergiev. Aquell mateix any va actuar amb Karajan i la Filharmònica de Berlín al Concert de Cap d'Any (enregistrat per Deutsche Grammophon) i al Festival de Pasqua de Salzburg.

El 1990 va debutar als BBC Proms de Londres i també als Estats Units amb la Filharmònica de Nova York dirigida per Mehta. Va inaugurar el centenari del Carnegie Hall amb un espectacular recital de debut enregistrat en directe per BMG Classics.

Pròximament, la temporada 2024-2025 té previstos recitals amb Gautier Capuçon, Gidon Kremer i Maxim Rysanov a Luxemburg, París, Londres i, en solitari, a Barcelona, Ginebra, Lucerna, Bordeus, París, Múnic, Viena, Vancouver, San Francisco, Los Angeles, Boston, Cleveland, Chicago i Nova York. Va ser guardonat amb el Premi Crystal de l'Orquestra Simfònica d'Osaka (1986); va ser nomenat músic de l'any de l'Accademia Musicale Chigiana de Siena (1991); va ser convidat estel·lar a la gala dels Premis Grammy (1992), instrumentista de l'any de Musical America (1995) i Premi Triumph de Rússia (1997). Va ser el primer pianista a fer un recital als BBC Proms (1997) i el primer pianista convidat a fer el concert d'obertura d'aquest cicle de concerts (2000). Va ser nomenat doctor honoris causa per la Manhattan School of Music i va guanyar el Premi Xostakóvitx de Rússia (2003). És membre honorífic de la Royal Academy of Music i doctor honoris causa per la Universitat de Hong Kong, la Universitat Hebrea de Jerusalem i la Universitat Ben-Gurion del Negev.

Els seus enregistraments han merescut nombrosos premis i guardons, fet que ha contribuït significativament a la discoteca d'obres mestres enregistrades pels millors intèrprets del món. Entre els premis que ha rebut es troben l'Edison Klassiek, els Grammy, el Diapason d'Or i el Grand Prix de la Nouvelle Académie du Disque.

Notes al programa

El pianista i compositor d'origen rus Evgeni Kissin (1971) ens ofereix un recital amb un programa variat en gènere i estil que inclou música de grans mestres del barroc, del romanticisme i del segle XX. El conjunt d'obres destaca per l'exigència tècnica, la força expressiva, la bellesa sonora i una clara voluntat d'explotar les subtils tècniques i els recursos idiomàtics del piano.

La primera part d'aquest recital s'inicia amb la *Partita núm. 2*, BWV 826, de Johann Sebastian Bach (1685-1750). Aquesta obra pertany a un conjunt de sis suites per a clavicèmbal escrites pel compositor alemany entre 1726 i 1730, mentre ocupava el càrrec de cantor de l'església de Sant Tomàs de Leipzig (1723-1750), i que van ser publicades amb el nom de *Clavier-Übung I (Exercicis per a teclat)*, BWV 825-830. Amb aquesta tercera i darrera sèrie, Bach completava una col·lecció de divuit suites conjuntament amb les sis *Suites angleses*, BWV 806-811, i les sis *Suites franceses*, BWV 812-817.

Inspirada en les antigues danses populars de l'edat mitjana i del Renaixement, la suite es va consolidar com una forma per a clavicèmbal molt cultivada durant la segona meitat del segle XVII i la primera meitat del XVIII. Consistia en un conjunt de composicions independents de textura predominantment contrapuntística i caràcter i ritmes contrastants que s'interpretaven de manera successiva. Se'n van conrear sobretot dues modalitats: la suite francesa, que consistia en un gran nombre de danses sense esquema formal fix, de caràcter refinat i algunes de les quals notablement ornamentades, i la suite alemanya, que constava de quatre danses: *allemande*, *courante*, *sarabande* i *gigue*. Amb aquest cicle de suites publicat amb el títol de *Clavier-Übung I*, Bach fa una mirada al passat però amb una voluntat renovadora. Amb la seva col·lecció, el mestre alemany aconsegueix fer una síntesi històrica de l'evolució estilística de la suite com a resultat de l'estudi dels models italià, francès i alemany. Cal tenir en compte que els adjectius franceses i angleses no són de l'autor ni tenen cap significació de caràcter estilístic; probablement obeeixen a una aportació amb criteris comercials del primer editor d'aquestes composicions.

La *Partita núm. 2* és una de les més exigents tècnicament de la col·lecció de suites del mestre alemany i es caracteritza per una indubtable intencionalitat d'explorar els recursos idiomàtics de l'instrument. Escrita en la tonalitat de do menor, s'inicia amb la Simfonia, en la forma i estil d'una obertura francesa consistent en una elegant introducció de ritme contrapuntístic a la qual segueix un discurs de caràcter melòdic i reposat per derivar en una enèrgica fuga a dues

veus. L'Allemande, de tempo moderat, presenta una melodia expressiva i íntima en un caràcter molt estilitzat de l'antiga dansa d'origen alemany. Prossegueix la Courante, que presenta l'estil de dansa cortesana francesa, amb un discurs més viu, expansiu i animat per deixar pas a la Sarabande, de naturalesa més lírica i reposada. La segueix el Rondeau, de clara influència francesa i de naturalesa enèrgica, amb la tradicional estructura consistent en un tema principal que va alternant amb altres motius secundaris. La suite conclou amb el Capriccio, que substitueix la tradicional Gigue i que aporta al conjunt un caràcter audaç i majestuós.

En el seu afany de renovar el model tradicional de la forma sonata i dotar les seves obres d'una dimensió subjectiva, els compositors del romanticisme van crear noves vies d'expressió molt més flexibles que van adoptar termes indefinits formalment, com ara impromptu, rapsòdia o nocturn. Les peces que escoltarem a continuació del compositor i pianista d'origen polonès Frédéric Chopin (1810-1849) obeeixen a aquesta necessitat de poder expressar-se mitjançant un discurs musical dins d'un espai formal i harmònic flexible. Aquestes obres neixen d'una idea exclusivament musical, sense concessions extramusicals, i es desenvolupen en un únic moviment.

El Nocturn núm. 1, op. 27 forma part d'una col·lecció de dos nocturns per a piano escrits per Chopin entre els anys 1836 i 1837 i que marquen l'inici d'una etapa en què Chopin passa de publicar els seus nocturns en grups de tres a editar-los en grups de dos. Aquestes peces estan dedicades a la comtessa d'Apponyi, esposa del comte d'Apponyi, un noble hongarès que exercia com a ambaixador d'Àustria a Roma. Considerats per molts com dos dels nocturns amb més força d'entre els que va compondre Chopin, definitivament s'allunyen del model tradicional ideat pel compositor irlandès John Field (1782-1837), l'inventor del gènere, i s'aproximen a la forma de balada en miniatura. Escrit en la tonalitat de do sostingut menor, per a la composició del *Nocturn núm. 1, op. 27*, Chopin fa servir la forma tripartida reexpositiva amb una coda. S'inicia com a *larghetto*, seguit d'un *più mosso* per reprendre el tempo inicial i finalitzar en un *adagio*. L'inici de la peça juga entre el mode major i menor, amb un discurs musical basat en extensos arpegis per a la mà esquerra i desenvolupant una melodia incessant. Prossegueix el *più mosso*, de caràcter agitat i inquiet, i en el qual predomina la rítmica dels tresets marcats per la mà esquerra. Després d'assolir el clímax d'aquesta secció de naturalesa agitada, segueix una cadència per reprendre la calma del tema inicial.

La següent peça que escoltarem, el *Nocturn núm. 2, op. 32*, està integrada en una col·lecció de dos nocturns escrits i publicats per Chopin el 1837. Aquestes peces estan dedicades a la baronessa Camile de Billing. Escrit en la tonalitat

de la bemoll major, *Nocturn núm. 2, op. 32* presenta una estructura ternària de forma simètrica A-B-B'-A', amb un tema principal que desplega una elegant línia melòdica i un tema secundari de caràcter tempestuós i dramàtic. Després d'una turbulenta sèrie d'octaves que van descendint cromàticament al final de la secció B, es reprèn el tema secundari i finalment es conclou amb el tema principal. Chopin posteriorment en va fer una versió per a orquestra que va incloure a la seva *Rêverie romantique: ballet sur la musique de Chopin* o *Chopiniana*, un ballet sense argument en un acte amb coreografia de Michel Fokine i que va ser estrenat el 1908 al Teatre Mariinski de Sant Petersburg. L'any següent va ser presentat com *Les sylphides* al Théâtre du Châtelet de París.

A aquesta mateixa etapa compositiva pertany la peça següent que escoltarem, l'*Scherzo núm. 4, op. 54* de Chopin. En termes musicals, un *scherzo* (en italià «joc» o «broma») es refereix a una peça o moviment de naturalesa més lleugera i juganera. Josef Haydn (1732-1809) va ser el primer a utilitzar el terme *scherzo* per referir-se a la forma lliure que va introduir en les seves simfonies i que va reemplaçar el ja desfasat minuet-trío. Més tard, Ludwig van Beethoven (1770-1827) va consolidar definitivament aquest canvi dotant aquesta forma d'una dificultat més gran en atorgar-li un tempo més ràpid. Escrit en la tonalitat en mi major, Chopin va compondre l'*Scherzo núm. 4, op. 54* el 1842 i el va publicar un any més tard. A diferència dels altres tres *scherzi* (*op. 20, op. 31* i *op. 39*), és l'únic que el compositor polonès va escriure en tonalitat major. Presenta la forma de sonata rondó, amb un trio en do sostingut menor. Al llarg del seu discurs, el caràcter de la música travessa diferents estats d'ànim, des de l'alegria i l'optimisme fins al recolliment i la malenconia, passant per la introspecció en la secció central.

La segona part d'aquest recital està íntegrament dedicada al compositor rus Dmitri Xostakóvitx (1906-1975). N'escoltarem en primer lloc la *Sonata núm. 2 per a piano, op. 61*. Es tracta de la segona i última de les sonates per a teclat que va compondre Xostakóvitx. La va escriure el 1943 durant la seva estada a Moscou i la va estrenar el juny del mateix any. La sonata consta de tres moviments. El primer, Allegro, s'inicia amb un discurs impetuós que ens porta a la melodia inspirada en el moviment inicial de la *Simfonia núm. 1* del mateix compositor, però presentada en moviment retrògrad. Hi predomina la textura de melodia acompanyada i es caracteritza per l'amplitud de la línia melòdica, que va passant d'una mà a l'altra del piano tot creant un diàleg en *perpetuum mobile*. Prossegueix un tema derivat de l'anterior però de naturalesa més lírica, en la tonalitat de si bemoll, que deixa pas a una secció climàtica que presenta una tensió harmònica creada per la bitonalitat com a resultat de confrontar els dos temes precedents cadascun en la seva tonalitat (si menor i si bemoll menor, respectivament). El segon moviment, Largo, desenvolupa un discurs més líric en què el ritme de

vals té un clar protagonisme. La melodia, de caràcter auster, va passant d'una mà a l'altra, i aquestes s'intercanvien els papers de melodia i acompanyament i creen un diàleg amable en forma d'eco i dins d'un clima tonal més lliure. El darrer moviment, Moderato, s'inicia amb un tema que després s'expandeix a través de nou variacions per finalitzar amb una melodia ornamentada.

Aquest recital tanca el programa amb un retorn renovat al barroc en què escoltarem els Preludis i fugues, núms. 15 i 24, op. 87 de Xostakóvitx. Escrita entre els anys 1950 i 1951 quan vivia a Moscou, el cicle titulat *Vint-i-quatre preludis i fugues*, op. 87 és considerat la composició més rellevant del compositor rus. Està escrita en un llenguatge neobarroc i una intencionalitat clarament inspirada en El clavicèmbal ben temperat de J. S. Bach. Inclou quaranta-vuit peces per a piano, escrites cadascuna en les tonalitats majors i menors del total de l'escala cromàtica, seguint un ordre creixent de dificultat tècnica. Amb aquesta obra s'afegeix a altres aportacions similars fetes anteriorment per altres compositors, com ara Chopin i els seus *Preludis*, op. 28 (1835-1839), Hindemith amb el seu *Ludus tonalis* (1942) i Bartok amb el *Mikrokosmos* (1926, 1932-1939). L'obra va ser concebuda a partir de l'experiència de Xostakóvitx com a jurat en el concurs d'interpretació pianística del Festival Bach de Leipzig, un esdeveniment que va tenir lloc el 1950 per commemorar el bicentenari de la mort del compositor alemany. Profundament impressionat per la brillant interpretació dels *Vint-i-quatre preludis i fugues* de Bach a càrrec de la pianista russa Tatiana Nikolàieva (1924-1993), qui va merèixer el primer premi, quan va tornar a Rússia, Xostakóvitx va decidir compondre els seus *Vint-i-quatre preludis i fugues*, op. 87. Va ser la mateixa Tatiana Nikolàieva l'encarregada de l'estrena, que va tenir lloc a Leningrad el 1952. Aquestes obres mantenen la concepció tradicional del binomi preludi i fuga. El preludi consisteix en una peça de caràcter improvisatori i essencialment homorítmic, i la fuga es basa en la reaparició constant d'un tema que va passant d'una veu a l'altra en una textura contrapuntística. Des del punt de vista tècnic, els preludis i fugues de Xostakóvitx no tenen el grau d'elaboració de les fugues de Bach i es caracteritzen per aquesta tendència antivirtuosística pròpia del llenguatge del compositor rus. No obstant això, exigeixen una gran capacitat imaginativa per part de l'interpret per aconseguir una varietat de matisos i contrastos dinàmics i per emfasitzar el caràcter agitat i apassionat que adquireix molt sovint el seu discurs musical. Amb aquestes peces es clou el recital, que presenta en certa manera una estructura ternària reexpositiva en recuperar una de les formes preferides pels compositors del barroc i especialment per Bach, que és el compositor que obria aquest recital.

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCN CLÀSSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

@7Portes

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

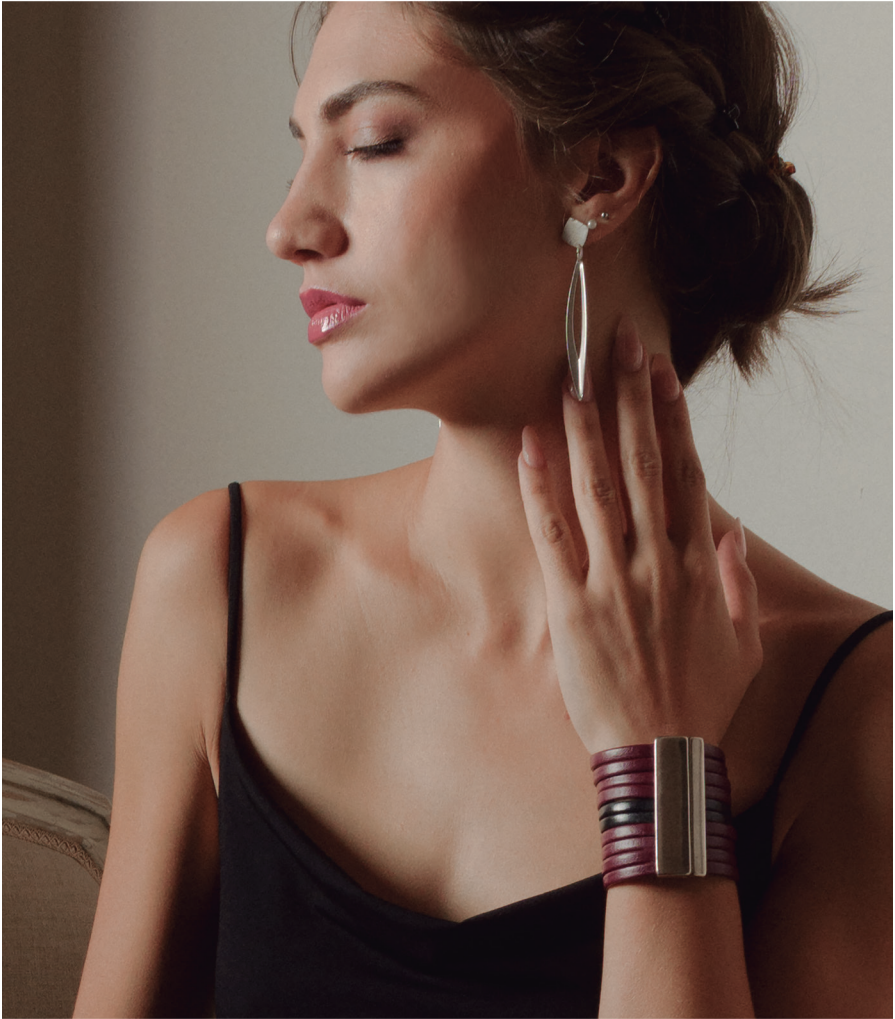
VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Egass
barcelona

Joies amb essència

FESTIVAL PERELADA

EDICIÓ PASQUA

2025

GIAMPIETRINO.
Sta. Catalina d'Alexandria,
Itàlia, s. XVI,
Oli sobre taula, Inv. 15207.
Museu Castell Perelada

ESGLÉSIA DEL CARMÉ

17 ABRIL, 20H · CONCERT INAUGURAL

HASSE ORATORI

SANCTUS PETRUS ET
SANCTA MARIA MAGDALENA

Valer SABADUS, Marie LYS, Rafael QUIRANT,
Maria ESPADA i Anna ALÀS
VEUS – COR INFANTIL AMICS DE LA UNIÓ
VESPRES D'ARNADI
Dani ESPASA, direcció musical

18 ABRIL, 18H

BENJAMIN APPL CANTATES BACH I TELEMANN

VESPRES D'ARNADI
Dani ESPASA, direcció musical

18 ABRIL, 22.30H · ESTRENA ABSOLUTA

VIVANCOS RESPONSORIS DE SETMANA SANTA

LATVIAN RADIO CHOIR
Sigvards KLAVA, director

19 ABRIL, 18H

PABLO FERRÁNDEZ BEETHOVEN, BRAHMS

Luis DEL VALLE, piano

19 ABRIL, 22.30H

CANTORÍA BUXTEHUDE

MEMBRA JESU NOSTRI
Jorge LOSANA, direcció

20 ABRIL, 11.30H · CONCERT MATINÉE

SALVE REGINA SCARLATTI, LEO, HÄNDEL

Mélissa PETIT, Ann HALLENBERG
IL POMO D'ORO
Zefira VALOVA, violí i direcció musical

    festivalperalada.com · T. 902 374 737

Compromesos amb el patrimoni musical català

Novetats editorials
de Tritó

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

bcn
classics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

03.04.25 / 20 H / PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Serena Sáenz Pablo Sainz-Villegas

Bellini, Mozart, Granados y García Lorca

29.04.25 / 20 H / PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Patricia Kopatchinskaja & Friends

Centenari de Pierrot Lunaire de Schönberg

Entrades a:

bcnclassics.cat

Tel 93 342 61 75

f X Instagram Spotify
@bcnclassics

Cicle BCN Clàssics 24/25

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

idealista

Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

